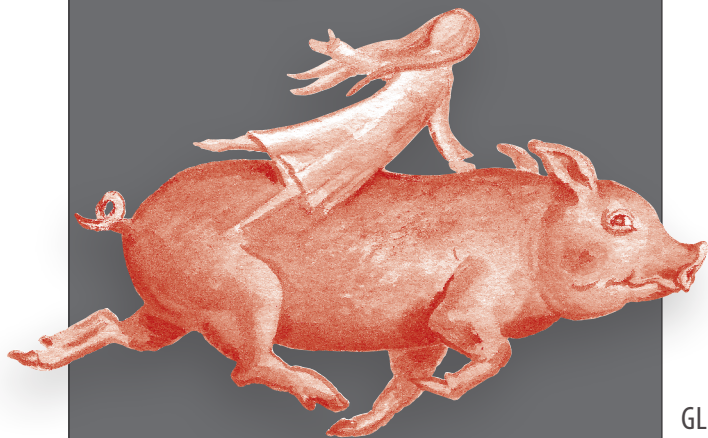

IVAN TAVČAR – ANDREJ ŠUBIC

VIŠOŠKA KRONIKA

GLEDALIŠKA
PREDSTAVA
V POLJANSKEM
NAREČJU

Dramatizacija* in režija:

Andrej Šubic

Svetovalka režiserja:

Tatjana Peršuh

Prevod v poljansko narečje:

Andrej Šubic, Francka Benedik

Scenografija in kostumografija:

Tina Dobrajc, Andrej Šubic

Izdelava scene:

Viktor Jelovčan, Jože Klemenčič,

Marko Perko, Janez Kloboves, Jaka Šubic, Albin Krek, Tone Krek

Rekviziti:

Janez Kloboves

Luč:

Janko Lavtar

Vodja predstave:

Jaka Šubic

Šepetalki:

Valerija Čibej in Martina Kolenc

Grafična podoba:

Maja Šubic, Nives Lunder

Igrajo:

Polikarp: **Andrej Šubic**

Izidor: **Uroš Čadež**

Jurij: **Janez Justin**

Agata: **Jerneja Bonča**

Margareta: **Mojca Šubic**

Jobst Schwarzkobler: **Silvo Potočnik**

Lukež: **Frenk Dolenc**

Pasavarca: **Juša Berce**

Jeremija Wulffing: **Marko Dolenec**

Marks Wulffing: **Simon Kokelj**

Ana Renata: **Irma Zevnik**

Loški ječar Mihol: **Marjan Lavtar**

Sodnik: **Bojan Trampuš**

Škof: **Peter Cankar**

Ločanke in Ločana: **Martina Oblak, Martina Kolenc, Marinka Gantar,**

Mimi Božič, Janez Kloboves,

Viktor Jelovčan

Otroci: **Jaka, Jera in Nace Gantar,**

Simon Potočnik, Ana Dolenec

*Dramatizacija po romanu

Visoška kronika Ivana Tavčarja in
drami *Hudič in angel* Igorja Torkarja.

Kulturni dom Poljane,

premiera: petek, 7. junij 2019

Visoška kronika po poljansko

V Poljanah še živimo ljudje, ki smo poslušali zgodbe o Visokem. Pripovedovali so jih tisti, ki so tam služili kot hlapci, hodili v »tabarh«, kupčevali s Tavčarji in jih potem spremljali, ko so drug za drugim do zadnjega našli svoj pokoj v visoški grobnici.

Še več je tistih, ki so jahali konje, poslušali sanjaške velikopotezne načrte gospodarja Mirka, se ustavili na nedeljsko kosilo ali pijačo v gostilni, potem pa čakali, da se zruši načeta streha hleva, in trpeli skupaj z lačnimi in prezeblimi konji.

Vsi pa se zdaj sprehajamo, tečemo, kolesarimo mimo grunta, ki je včasih predstavljal središče moči in ugleda Poljanske doline. Dvorec, ki mu je Tavčar z Visoško kroniko postavil »nesnovni« spomenik, nas spremlja v svojih padcih in vzponih, včasih hitrih, včasih počasnih. Veselimo se, da smo priča ponovnemu, čeprav počasnemu razcvetu, za katerega bi radi, da ima močan poljanski ustvarjalni pridih.

Kronika pomeni zapis o prostoru, času in ljudeh, ki so bili in so povezani s tem, v toliko preizkušnjah zaznamovanem prostoru. Prekletstvo, za katero se zdi, da mu dvorec ne more uiti, si mora mo počasi izbiti iz glave. Polikarp se je za svoje grehe pred Izidorjem nazadnje celo opravičil, poskušal popraviti napako, ko je dal pripeljati Agato na Visoko. In ko sta Jurij in Agata začuti-

la, da sta ustvarjena drug za drugega, je ljubezen ponesla visoško domačijo v srečne čase Kalanov, ki sta jih prekinila Tavčarjev, baje malo zvijaški nakup grunta in nesrečni samomor gospodarice Ane Kalan. V ta vzpenjajoči se čas je tudi Margareta s svojo brezpogojno ljubeznijo do Izidorja prinesla očiščenje, ki je možno samo ob taki dobroti in ljubezni.

Ivan Tavčar se ni ustavil samo pri zgodovini ene družine, odpira nam poglede na družbo in dogajanje tistega časa. Napredni škof Frančišek si je upal upreti cerkveni in družbeni zaostalosti, prebrisano je poslal Agato v vodo, ker je vedel, da jo bo Jurij rešil, in jo s tem očistil, ponovno krstil in tudi jasno povedal, da ne verjame v čarovništvo. Obratno kot danes je oblastnik širok, razgledan in napreden, pravi voditelj in razsvetljenec zaostalega ljudstva.

V predstavi sprašujemo, ali bo prekletstvo za greh ostalo. Ali se slabo vedno nekje plača? Zakaj morajo grehe prednikov plačevati potomci? Na vsa vprašanja nismo odgovorili, ker pričakujemo, da si bo vsak odgovoril sam.

Poljansko narečje pa bo zapelo gledališko pesem, kot jo znamo samo v Poljanah, in to bomo gojili, dokler bo še kdo govoril »po polansk«.

Andrej Šubic

